

JONGE INDISCHE JEZUÏETEN

NEMEN DEEL AAN DE

AFGHAANSE ZENDING

Drie jonge jezuïeten bereiden zich voor om in het najaar van 2010 naar Afghanistan af te reizen. Zij verlangen hun religieus engagement te beleven als missionarissen. Het gaat over David Raj sj, 28 jaar, Lancy Dias sj, 27 jaar en Alex Yagoo sj, 28 jaar. Alle drie gaven ze zich op als vrijwilligers, vanuit de traditie van de Sociëteit van Jezus om er niet voor terug te schrikken om het Evangelie ook te verkondigen op nieuwe en gevaarlijke plaatsen.

Dias gaat naar Herat, Raj gaat ofwel naar Herat of naar Kaboel, en Yagoo gaat naar Bamiyan, waar jezuïeten al 5 jaar aan de slag zijn. De drie jezuïeten zijn afkomstig uit de provincies van Karnataka, Hazaribagh en Madurai.

In dit interview vertellen deze jezuïeten in opleiding over de uitdagingen die hen wachten, nu zij weldra afreizen.

VR: Hoe voelen jullie zich bij de idee om weldra naar Afghanistan te vertrekken?

David Raj: Enthousiast. We gaan naar een land dat geconfronteerd wordt met vele moeilijkheden. Bovendien zijn we gelukkig met deze eerste zending omdat dit echt aansluit bij onze roeping. Soms vind ik het religieuze leven in India net iets te comfortabel. Voor mij mag het best wel wat uitdagend zijn. De voorbije 10 jaar als jezuïet in opleiding waren mooi gekaderd. Nu voel ik dat ik toe ben aan een serieuze uitdaging. Anders heeft het geen zin om voor zo'n levenswijze te kiezen.

VR: voelen jullie geen angst bij de idee van jullie aanstaande vertrek?

David Raj: Toen vijf jaar geleden de eerste jezuïeten vertrokken naar Afghanistan waren zij zeer gestresseerd. Maar intussen zijn de dingen wel opgestart. Het is waar dat er nog van alles kan gebeuren. Maar dat geldt ook voor India.

VR: welke zijn de motieven van jullie beslissing?

Lancy Dias: Van mijn intrede af was ik gefascineerd door het universele karakter van de Sociëteit. Reeds twee jaar geleden had ik gevraagd deel te mogen uitmaken van de Afghaanse zending. Maar door allerhande omstandigheden is dat toen niet gelukt. Deze maal had ik meer geluk. Eerder dan angstig ben ik benieuwd. Ik zou graag het land leren

kennen. En na veel ontvangen te hebben, voel ik dat nu de tijd rijp is om zelf ook iets te gaan geven.

Alex Yagoo: Ik ben er ook echt op uit om naar Afghanistan te vertrekken. Eigenlijk wilde ik eerst naar Nepal gaan. Maar toen kwam er het voorstel om naar Afghanistan te reizen.

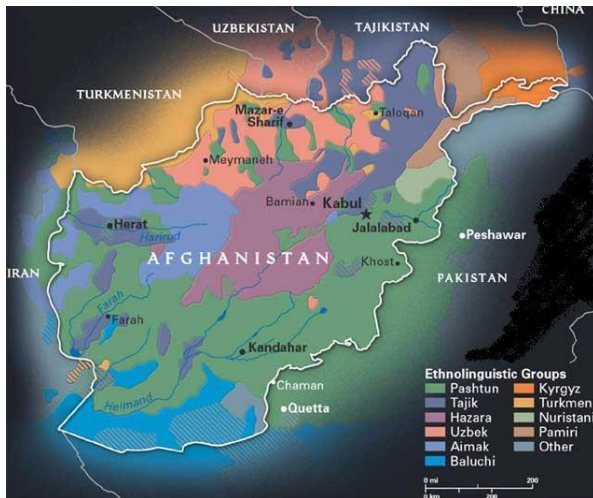
VR: Beseffen jullie dat Indiërs in Afghanistan nogal eens als doelwit worden genomen?

David Raj: Je kan overal aangevallen en gedood worden. In zekere zin zijn we daaraan gewend geraakt. In mijn eerste jaren als jezuïet heb ik in een Indische missiepost gewerkt waar een jezuïet onthoofd is geworden door mensen die niet wilden dat hij zich inzette voor de allerarmsten.

VR: Welke zijn de uitdagingen die jullie zien voor jullie werk in Afghanistan?

David Raj: de taal en de cultuur van dat land zijn misschien wel de grootste uitdaging. Indiërs leven in een heel conservatieve cultuur. In onze samenleving hebben hindoes en christenen weinig contact met moslims en omgekeerd. Nu gaan we leven in een moslimland. We gaan naar een land waar je zelf geen Bijbel mag bezitten. Maar dat belet niet dat je de waarden van Jezus overal kan onderwijzen.

VR: Hoe lang gaan jullie daar blijven?

Lancy Dias: Ik ga voor een jaar en de twee anderen voor drie jaar. Zelf ga ik naar Herat waar ik in een middelbare school Engels zal onderwijzen. Ik zal ook vorming geven aan de leerkrachten.

Alex Yagoo: Ik ga naar een universiteit in Bamiyan en zal er lesgeven aan studenten en aan leerkrachten.

David Raj: Ik ga ofwel naar Herat ofwel naar Kaboel. Ik zal er eerst zelf een vorming als leerkracht ontvangen. Ik zal er werken samen

met twee zusters ursulinen uit Puna (Indië)

VR: Hoe hebben jullie zich voorbereid voor deze zending?

David Raj: Ik heb een diploma behaald aan de Loyola Universiteit van Chennai en heb een vorming gevolgd om vormers te vormen. Ik leg mij in het bijzonder toe op het onderwijs van de Engelse taal.

Lancy Dias: toen ik mijn stage deed als regent, heb ik les mogen geven aan het Sint Aloysius College in Mangalore en heb ik ook lessen gevolgd om mijn Engels te vervolmaken. Voordien heb ik ingenieursstudies gedaan.

Alex Yagoo: Ik zal les geven aan het departement voor menswetenschappen aan de Universiteit van Bamiyan. Ik heb al vier cursussen voorbereid. Maar ik weet dat ik mij zal moeten aanpassen aan het niveau en de wijze van lesgeven van daar. Daarom heb ik het nog niet willen voorbereiden tot in de kleinste details.

VR: Zal het mogelijk zijn om les te geven aan meisjes in zo'n conservatief land?

David Raj: Ik denk dat de Indische media een verkeerd beeld geven van Afghanistan. We hebben videomateriaal gezien waarop we zagen hoe jongens en meisjes samen les kregen.

VR: Maar in de streken die gecontroleerd worden door de Taliban mogen de meisjes toch niet buiten komen?

David Raj: Wij mogen ons niet wagen in de plaatsen waar de Taliban de scepter zwaaien. Sommige streken zijn ook voor ons verboden terrein.

VR: Maar wie gaat er die mensen dan helpen?

David Raj: Wij hopen in de toekomst iets te kunnen doen. Maar eerst moeten we meer ter plaatse zijn om te zien wat we echt kunnen doen. We hebben plannen om nieuwe initiatieven te lanceren.

VR: Wat zeggen diegenen die al in Afghanistan geweest zijn?

Alex Yagoo: Ze zijn enthousiast over hun verblijf aldaar. We willen er liefst met een nieuwe lei en zonder vooroordelen heen trekken.

Lancy Dias: Indiërs hebben vaak veel vooroordelen. Als het woord Islam valt, dan denken we aan terrorisme. Maar ik heb vernomen van de jezuïeten die daar geweest zijn dat de gewone mensen de Indiërs hartelijk onthalen. Hoe meer vooroordelen we hebben, hoe moeilijker het wordt voor ons om daar te leven. Trouwens, onze opleiding als jezuïet nodigt ons net uit om uitdagingen te lijf te gaan en niet terug te deinzen voor gevaar.

VR: Konden jullie echt niet een wat eenvoudiger werk kiezen?

Lancy Dias: Ik ben jezuïet geworden meteen na het behalen van mijn diploma. Ik ken de wereld echt wel. Maar wat ik thans doe vind ik een stuk zinvoller. Daar ligt voor mij net de aantrekkingskracht van het religieuze leven.

VR: En wat denken jullie families hierover?

Lancy Dias: Mijn moeder was hier aanvankelijk niet gelukkig mee. Maar ik zei haar dan dat, waar ik ook ben, er altijd van alles kan gebeuren. Ook in ons eigen land zij we niet veilig. Ik voel me echt rustig bij mijn beslissing om naar Afghanistan te gaan.

Alex Yagoo: Gewoonlijk telefoneren mijn ouders mij niet. Maar toen er onlangs een bom ontplofte in Puna waar ik studeerde, belden ze me. Weet je, dan zullen ze me misschien wel

elke dag moeten opbellen, in Afghanistan. Ja, het was niet makkelijk om mijn ouders te overtuigen.

David Raj: Mijn ouders hebben het vrij snel aanvaard. Ik had de steun van onze pastoor. Uiteindelijk was het mijn oom-bisschop die mijn moeder overstag deed gaan.